

ШИВАЧЪТ И ЧИРАКЪТ ВИЕТНАМСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Христиана Василева, —

chitanka.info

Един шивач имал чирак на име Сон. Кой знае изкусен ли бил този шивач или не, но затова пък бил известен с лакомията си. Случвало се да повикат някъде шивача и чирака му да шият. Веднага им донасяли две чашки варен ориз: една голяма за шивача и една по-малка — за чирака му. Но докато чиракът докосне храната, шивачът притеглял чашката му към себе си и казал на стопанина:

— Сон е обядвал, а пък аз от вчера не съм ял — все работя.

Така ставало винаги, когато ги гощавали. Сон ходел гладен, а шивачът бил сит за двамина.

Омръзнало му на Сон да гладува и решил да отучи господаря си от този навик. Веднъж поръчали на шивача да ушие празнична дреха на самия мандарин. Когато дошло времето да премерят дрехата, шивачът и чиракът му отишли в двореца. Слугата ги съгледал и казал:

— Идете в готварницата, там ще ви дадат ше^[1].

Шивачът тозчас казал:

— Сон е обядвал, а аз от вчера не съм ял — все работя.

Забол иглата си на рогозката и отишъл в готварницата.

На гладния Сон му се доплакало. Може би щял да заплаче, ако в този миг не бил влязъл мандаринът.

— Къде е майсторът ти? — попитал мандаринът.

Момчето въздъхнало и рекло:

— Горкият ми майстор яде ше в готварницата.

— А защо го нарече горкия?

— Нима не знаеш, господарю, че моят майстор всяка седмица се побърква? И тогава къса на парчета платовете на хората. Добре, че аз винаги познавам ще обезумее ли майсторът ми.

— Че как познаваш това?

— Ако майсторът ми изяде две чашки ориз, значи болестта ще го налегне. След като се нахрани, започне ли да шари с ръце по рогозката, значи след миг ще започне да къса плата, който шие.

— Дълго ли го държи болестта? — попитал обезпокоеният мандарин.

— Не. Стига да му ударят двайсет бамбукови пръчки по петите, и той веднага идва на себе си.

Като казал това, Сон измъкнал незабелязано иглата, която шивачът бил забол там. В това време от готварницата дошъл шивачът. Той се поклонил пред мандарина и промълвил:

— Благодаря ти, господарю. Такъв вкусен ориз като вашия никъде не съм ял.

Мандаринът наострил уши и попитал:

— Колко чашки ориз изяде?

— Две чашки, господарю, цели две чашки — отвърнал доволният шивач.

И като седнал на рогозката, се протегнал за иглата. Но иглата не била на мястото си. Тогава късогледият шивач почнал да тършува по рогозката.

— Дръжте го! — викнал мандаринът на слугите си. — Хванете му ръцете, че иначе ще ми накъса на парчета хубавата свила.

Щом слугите изпълнили заповедта на господаря си, мандаринът казал на Сон:

— А сега почвай да го лекуваш. Вземи бамбуковата пръчка от ъгъла и му удари двайсет пръчки по голите пети!

Не ще и дума, че Сон изпълнил охотно тази заповед.

— Защо ме наказваш, господарю? — изпъшкал шивачът.

— За да се отървеш по-скоро от болестта си — отговорил мандаринът.

— От каква болест? Аз никога от нищо не съм боледувал!

— Как да не си боледувал? Твоят чирак ми каза, че всяка седмица се побъркваш...

Като чул това, шивачът сграбчил Сон за яката и закрещял:

— Как си посмял да ме изкараш безумен, негоднико?

— Че не е ли истина? — казал Сон. — Сам отсъди, майсторе. Всеки път, когато съм гладен, ти казваш, че съм се нахранил добре. Нима здрав човек ще вземе да казва за гладния, че е сит? Така може да говори само безумец.

От този ден шивачът не посягал на ориза на Сон.

---

[1] Ше — национално ястие от ориз и захар. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.